

tilbage gennem de mange tomme Stuer, følte hun sig utilpas ved den Ensomhed, som hun netop havde glædet sig til.

Hun satte sig ved Flyglet i Dagligstuen. Hun havde de sidste Dage ikke rørt det, fordi det generede hende at tænke paa, at Svigerinden maaske sad et eller andet Sted i Stuerne og hørte paa hende. Hun var kommen til at hade dette Menneske. Hendes Kynisme opbragte hende, og hun var glad ved, at det var iovermorgen, hun skulde herfra. Hun havde ogsaa nu hørt tilstrækkeligt, fordi hun nogle Gange havde spaseret med Pastor Gaardbo i Haven, naar han kom her for at se til den syge Pige. John havde været ligefrem ubehagelig og — saa latterligt det lød! — advaret hende mod Præsten. Det var helt rørende at se, hvor alarmerede begge disse to Alvorsmennesker var bleven af den Tanke, at det trak op til en ny »Historie« med hende.

Hun var begyndt paa en chopinsk Polonæse men havde ikke spillet mange Takter, før hun brød af og rejste sig. Tavsheden omkring hende knugede.

»Var bare Bob her!« — tænkte hun. Det var Hundehvalpen. Men da hun havde forsømt den et Par Dage, var den bleven hende utro og holdt sig nu til Husjomfruen.

Hun ringede paa Pigen og forlangte en Kop Te.

»Dundrende stærk!« raabte hun efter hende.